

LA PERFECCIÓ KAFKIANA

ESCRIT PER: PHOENICKS

Baixes del metro a l'estació Želivská. Però clar, per arribar al cementiri primer has de pujar. Sempre m'ha semblat estrany utilitzar el verb “baixar” relacionant-ho amb el metro (si no es pot baixar més baixant del metro, oi?), però bé, això ja és una altra història. No la meva ni molt menys la del cementiri de Praga. Llavors, baixes i després pugues. Tot el soroll de tramvies i de cotxes desapareix a poc a poc quan entris. El nou cementiri jueu de Praga. El lloc del descans etern de Franz Kafka i no el dels milers i milers de desconeguts que es troba al centre de la capital txeca. La veritat és que no és un bon lloc per a una cita romàntica però... callia anar-hi i portar-la.

Posant-me la quipà va començar a sonar alguna cosa al meu cap, alguna cosa que va trencar per complet la tranquil·litat del lloc. Va ser com una riallada histèrica. Però no em va sorprendre, de fet, comptava amb ella O existia una altra manera de donar la benvinguda a una parella tan rara? Bé, parella... Si jo fos ell també em faria riure.

Després d'una estona caminant i observant la perduda lluentor de l'escrit en les làpides estem aquí, davant de la seva tomba. Dr. Franz Kafka. L'escriptor que pitjor ho va passar escrivint encara que eren els seus únics moments de glòria. Aquí es troba, en un sepulcre que s'ha convertit en un monument turístic. La riallada desapareix poc a poc i la substitueix una tos convulsiva.

«Hola, Franz. Doncs, aquí em tens. El riure ja me l'esperava... és que mai has vist una parella així, eh? Bé... confesso, no som parella, perquè si fos així, hauries de saltar de la tomba i pegar-te un tir aquí mateix. O et mataries en un altre estil, tots sabem que no et faltava repertori pel que fa a les maneres d'acabar amb la vida. Però tranquil, Franz, la naturalesa és sàvia i encara porta el timó de tot el que passa en aquest món, així doncs, sé molt bé que ella i jo mai formarem una parella. Com bé saps, t'he promès alguna cosa fa temps. I per això sóc aquí. Ho has captat rient-te. Aquesta noia al meu costat és La Perfecció i la vaig portar perquè la vegis. Et seré sincer, Franz. Et vaig conèixer per casualitat. Un dia em vaig ficar en la teva obra i llegint-la sentia alguna cosa molt forta, una necessitat de conèixer-te com a persona. Passava moltes tardes amb els teus diaris i amb el teu amic, Max Brod.

Fou ell qui em va explicar moltes coses sobre tu, però no tot. Perquè ningú ho sap tot. I cadascun pensa el seu. A què no sabies que fins i tot existeix una ciència anomenada «kafkologia» i que hi ha un munt de persones que es denominen «kafkòlegs»? Aquests tipus es creuen que saben tot de tu, del teu pensament, de la teva vida, dels teus èxits i fracassos. Igual et sorprendrien els motius que, segons ells, t'havien portat a escriure les teves novel·les més famoses. Cadascun d'ells té la seva pròpia teoria sobre tu. Jo també en tinc, d'una i, com els altres, penso que és la meva la correcta. Crec que...»

Un clic del flexaret antic que portava la M. em va fer tornar al món real. La vaig mirar de reüll. La M. intentava treure una foto artística de la tomba kafkiana però crec que sense gaire èxit. És que la tomba de Franz Kafka era de debò «kafkiana»: angoixant i absurda. Més que una tomba era un caos, una pila de coses que els turistes imbècils van anar deixant allí creient complir així un ritual jueu important. Era en aquell moment quan em vaig fixar per primera vegada en la tomba detalladament: entre pedres brillaven petites monedes i fragments de cristall, també es podien reconèixer xiclets, branques d'avet i un mocador amb un monograma borrós. El que més em va sorprendre va ser una... una imitació molt mal feta d'un arbre nadalenc. Sens dubte, la part esquerra de la tomba conservava alguna cosa molt semblat a un arbre nadalenc. Si fins i tot portava uns adornos vells i desgastat. Total, que la tomba del doctor Kafka no va destacar precisament pel seu bon arranjament.

Mentre, la M. seguia fent fotos i jo em vaig quedar mirant-la fascinat per uns moments. Des de l'arribada al cementiri vam estar sense creuar-nos paraula. S'havia enfadat molt amb mi. *Mea culpa*, ho reconec. L'havia entristit amb la meva imperfecció i ja en aquell moment ho lamentava profundament. Per això em vaig quedar a prop de la tomba, al meu aire, per no molestar-la encara més.

«Mira-la, Franz, és perfecta... impecable. És la persona més noble que hi ha en aquest món. Per a mi ella és un àngel. I jo volia ser el seu, poder protegir-la davant tot i tots. Donaria la vida i encara més per ella. Però no puc...»

Crec, benvolgut Franz, que molts et veien com una persona que en realitat mai existia. Tots creien veure en els teus llibres uns sentits i idees que no... que a tu ni se't passarien pel cap. Ningú en aquest món serà capaç d'entendre't per complet. Solament tu tens les claus que obririen la teva ment i ajudarien a comprendre tot el

que has escrit en les teves novel·les. De fet, igual ni tu sabies què sentit tenia tot això. Però jo sí, crec saber què buscaves en la teva vida. I això és la raó per la qual avui sóc aquí i vull presentar-te aquesta noia. Ella és La Perfecció. Ella és el que buscaves tant temps... i sense èxit. Solament el desig de conèixer la perfecció et mantenia viu durant tant temps. Tu mateix vas intentar ser perfecte malgrat que sabies que aquest no era el teu camí: no podies ser perfecte però encara així lluitaves per aconseguir-ho, per trobar-ho en algun lloc i, sobretot, en algunes persones. Tot això m'ha impressionat i precisament per això t'admiro. No per la teva obra que, vam a ser sincers, a vegades era molt poca cosa, sinó pel teu afany i perseverància en escriure en el deliri de les nits sense somnis. No necessitaves més somnis, treballaves en l'únic que tenies. I volies conèixer la perfecció. Per això he vingut i aquí la tens: La Perfecció.»

Inconscientment, pensant en tot això, vaig mirar la M. Ella ja m'havia observat fa una estona amb els seus ulls preciosos, no obstant això, encara li va durar l'empipament. Quan vaig girar el cap cap a ella, la M. es va apropar a un banc que hi era a prop i va sacsejar la seva esplèndida cabellera rossa. Seguia enfadada. Volia agenollar-me i demanar un milió de perdons o solament poder acariciar-la, fer-li un petó i demanar un altre milió de disculpes per assegurar-la del molt que ho sentia. No obstant això, em vaig quedar allí al costat de la tomba sense poder moure'm cap a la criatura més perfecta d'aquest món. Sense poder fer res més que pensar.

«Portes mort des de 1924... no crec que hagi de recordar-t'ho. 66 anys més tard va caure del cel l'estel més brillant per il·luminar aquest món... (bé, perdona, per favor, aquestes metàfores tan estúpides i gens originals, és que quan un està enamorat...). En fi, des de fa quatre lustres La Perfecció es troba aquí a la Terra amb nosaltres i jo la vaig conèixer quinze anys més tard. Encara no sé per què sóc jo el que la va poder conèixer en persona. I no m'entra al cap per què no haves estat tu l'afortunat. Tota la vida buscant-la i gens. Era el meu haver de portar-la aquí perquè la coneguis. Volia... volia dir-te que... en fi, aquí la tens, La Perfecció existeix i ara mateix està asseguda aquí a dos metres de nosaltres. És l'única cosa que he pogut fer per tu.»

De sobte em vaig posar molt trist. Vaig haver de controlar-me per no trencar a plorar. Si la M. em veiés plorar crec que ja em tindria per un guillat perdut per complet. Ella seguia asseguda al banc i estava llegint un llibre del seu estimat Dostoievski. La brisa estiuenca va esvalotar els cabells daurats de la M. que estava totalment submergida en la novel·la. Estava bastant clar que ella també busca la perfecció. Igual la troba en l'obra d'aquell rus... Jo ja no ho arribaré a saber. Sé que mai em permetrà estar tan prop d'ella per poder comprendre-la, per poder conèixer-la totalment. De totes maneres, és igual. Si pogués apropar-me a ella tant com jo volia, tampoc serviria per res. No l'entendria. Per què? Perquè ella és La Perfecció i aquesta no hi ha qui la compregui.

«I ara què?, Franz. La veritat és ens assemblem molt, benvolgut escriptor. Sé molt bé que no puc arribar a la perfecció. No faig bé gens en concret, llavors, com podria ser perfecte en tot? És precisament el que tots dos tenim en compte. Nosaltres no podem arribar fins a la perfecció. El problema és que jo ja l'he trobat... Sé com somriu, com dorm, com li brillen els ulls quan descobreix una cosa desconeguda. No sé com pensa ni com estima. Aquest seria el repte de la meua vida: passar-me-la tota descobrint la M., descobrint tot el que la fa tan perfecta, tan impecable. Però no puc... i no sé què fer. Ni tu m'ho pots dir, suposo.»

Un cruixit del banc em va despertar una altre cop. La M. es va aixecar, va deixar caure el llibre de Dostoievski a la seva motxilla, es va arreglar la seva cabellera despentinada va dirigir-se cap a la sortida del cementiri. Caminava lentament, igual perquè jo pugui acompanyar-la, però es veia que encara estava enfadada molt i per això em vaig detenir. Ho vaig entendre per un instant. Kafka ja ho sabia abans i ho va demostrar amb la seva rialleta. No hi havia cap possibilitat que la meua vida i la de la M. s'encreuessin en un futur comú. Ho sabia el món, l'espai sencer: entre nosaltres dos no pot ni iniciar-se una relació. Una relació que donaria sentit a la meua vida, una relació que desitjava i que desitjaré sempre. En aquell moment m'agradaria molt començar de nou però ja estava clar que no podia ser.

«Adéu, Franz. He complert la paraula. És la primera i l'última vegada que vinc. Ja no ens veurem més...»